

Františkovo slovo

č.96

Nezapomínejme na Boží skutky, jinak ztratíme naději

Papež: Jedině Bůh může zaplnit prázdnoty, které se otevírají v srdcích

Syrští křesťané: Víra ve Zmrtvýchvstalého silnější než strach

Papež: Bůh je větší než náš hřích

Ve vztahu k islámu je třeba překonat dvojí chybný přístup

Kardinál Schönborn: Tvrdé srdce mění pastýře ve vlky

Kardinál Müller: Protestantizace katolické církve nás s protestanty nesmíří

Italští biskupové potvrdili zázrak relikvií ze svaté Koruny

S někdejší pornohvězdou o závažné zodpovědnosti otců

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Nezapomínejme na Boží skutky, jinak ztratíme naději - Homilie papeže Františka při Velikonoční vigílii, baz. Sv. Petra

„Petr běžel ke hrobu“ (Lk 24,12). Jaké myšlenky mu přitom vířily v hlavě a srdci?

Evangelium říká, že jedenáct učedníků, včetně Petra, neuvěřilo svědectví, s nímž přišly ženy, jejich velikonoční zvěsti. Dokonce jim „ta slova připadala jako plané řeči“ (v.11). V Petrově srdci tedy byla pochybnost spolu s mnoha negativními pocity: zármutkem ze smrti milovaného Mistra a zklamání z toho, že Jej během Umučení třikrát zapřel.

Je tu však jedna drobnost, kterou se Petr odlišil. Po vyslechnutí žen se totiž „zvedl“ (v.12). Nezůstal sedět v myšlenkách, nezůstal zavřený doma jako ostatní. Nenechal se chytit do pasti pochmurné atmosféry oněch dnů, ani strhnout svými pochybnostmi; **nedal se pohltit výčitkami, strachem** a neustálými řeči, které k ničemu nevedou. **Hledal Ježíše, nikoli sebe**. Upřednostnil cestu setkání a důvěry a tak, jak byl, se zvedl a běžel ke hrobu, odkud se potom vrátil „celý udiven“ (v.12). Aniž by podléhal smutku a temnotě, dal prostor hlasu naděje, **nechal Boží světlo vstoupit do svého srdce** a nezhášel jej.

Také ženy, které vyšly brzy zrána, aby prokázaly skutek milosrdenství a nesly ke hrobu vonné oleje, učinily stejnou zkušenost. „Zmocnila se jich bázeň a sklopily oči k zemi“, ale byly ohromeny, když slyšely slova andělů: „Proč hledáte živého mezi mrtvými?“ (srov. Lk 24,5).

Ani my, stejně jako Petr a ženy, **nenajdeme život**, zůstaneme-li zarmoucení a v beznaději, **uvízneme-li v sami v sobě. Otevřeme Pánu svoje zapečetěné hroby**, aby vstoupil Ježíš a daroval nám život; přinesme Mu kameny zahořklosti a balvany minulosti, tíživé spousty slabostí a poklesků. On touží přijít a vzít nás za ruku, aby nás vyprostil z úzkosti. První kámen, který je nutné tuto noc odvalit, je beznaděj, která nás uzavírá do sebe. Kéž nás Pán vysvobodí z této hrozné léčky, z beznaděje těch křesťanů, kteří žijí **jako by Pán nevstal z mrtvých a jako by středem života byly naše problémy**.

Vidíme a stále budeme vidět problémy svého bližního i svoje vlastní. Vždycky zde budou, ale v této noci je třeba tyto problémy vystavit světlu Zmrtvýchvstalého a tak je v určitém smyslu „evangelizovat“. Temnoty a obavy nemají přitahovat pohled duše a zmocňovat se srdce. Slyšme však andělova slova: Pán, „není tady, byl vzkříšen“ (v.6). On je naší největší radostí, vždycky je po našem boku a nikdy nás nezklame.

Takový je základ naděje, která není pouhým optimismem, ani psychologickým postojem nebo dobromyslnou výzvou ke smělosti. **Křesťanská naděje je dar, který máme od Boha, pokud vycházíme ze sebe a otevíráme se Mu**. Tato naděje neklame, protože Duch svatý byl vylit do našich srdcí (srov. Řím 5,5). Utěšitel nedělá všechno na pohled krásným, neodstraňuje zlo kouzelnou hůlkou, nýbrž vlévá do života pravou sílu, kterou není absence problémů, nýbrž jistota, že jsme milováni Kristem, který nám vždycky odpouští a který pro nás přemohl hřích, smrt a strach. Dnes je slavnost naší naděje, slavíme tuto jistotu: nic a nikdo nás nebude nikdy moci odloučit od Jeho lásky (srov. Řím 8,39).

Pán je živý a chce být hledán mezi živými. Kdo se s Ním setká, toho posílá šířit Velikonoční zvěst, *probouzet a křísit naději* v srdcích obtížených smutkem, v těch, kdo světlo života klopotně hledají. Je jí dnes velice zapotřebí. Jako *radostní služebníci naděje* jsme povoláni zapomínat sami na sebe a zvěstovat Zmrtvýchvstalého životem a láskou, jinak budeme mezinárodní strukturou s vysokým počtem adeptů a dobrými pravidly, ale nebudeme schopni dávat naději, po které svět žízní.

Jak můžeme živit naši naději? Liturgie této noci nám dává dobrou radu. Učí nás, abychom *konali památku* Božích skutků. Čtení nám vskutku přiblížila Jeho věrnost, dějiny Jeho lásky k nám. Živé Boží Slovo je schopné nás do těchto dějin lásky vtáhnout, živit naději a oživovat

radost. Připomíná nám to rovněž evangelium, které jsme slyšeli. Andělé vlévají ženám naději slovy: „Vzpomeňte si, jak vám [Ježíš] řekl“ (Lk 24,6). **Nezapomínejme na Jeho Slovo a Jeho skutky, jinak ztratíme naději. Konejme památku Páně,** Jeho dobroty a slov Jeho života, kterými jsme byli pohnuti; pamatujme na ně a osvojme si je, abychom byli jako ranní hlídky, které umějí vyhlížet znamení Vzkříšeného.

Drazí bratři a sestry, Kristus vstal z mrtvých! Otevřeme se naději a dejme se na cestu; památka Jeho skutků a Jeho slov ať je zářivým světlem, které v důvěře řídí naše kroky ve směru Paschy, která nebude mít konce.

27.3.2016

Papež: Jedině Bůh může zaplnit prázdnoty, které se otevírají v srdcích

Vatikán. Dopoledne na Svatopetrském náměstí sloužil římský biskup eucharistii ze slavnosti Zmrtvýchvstání Páně.

Po skončení bohoslužby se papež odebral do lodžie vatikánské baziliky, odkud oslovil 70 tisíc lidí, shromážděných na Svatopetrském náměstí. Mottem letošního velikonočního poselství byl verš ze 135 Žalmu: „Oslavujte Pána, neboť je dobrý, Jeho milosrdenství trvá na věky,“ po jehož citaci papež František řekl:

*„Ježíš Kristus, **vtělené Boží milosrdenství**, z lásky zemřel na kříži a z lásky vstal z mrtvých. Proto dnes voláme: Ježíš je Pán!*

*Jeho Vzkříšení plně uskutečňuje proroctví Žalmu: Boží milosrdenství trvá na věky, **Jeho láska je věčná, nikdy neumírá.** Můžeme v Něho naprosto důvěřovat, a vzdáme Mu díky, protože pro nás sestoupil až na dno propasti.*

Tváří v tvář duchovním a morálním propadlinám lidstva, tváří v tvář prázdnotám, které se otevírají v srdcích a způsobují nenávist a smrt, jedině nekonečné milosrdenství nám může dát spásu. Jedině Bůh může svou láskou zaplnit tyto prázdnoty, tyto propasti a umožnit nám nepropadnout se, nýbrž společně kráčet dál do země svobody a života.“

29.3.2016

Syrští křesťané: Víra ve Zmrtvýchvstalého silnější než strach

Syřané po šesti letech prožili nadějnější Velikonoce, informuje z hlavního syrského města apoštolský nuncius, **arcibiskup Mario Zenari:**

*"Bohužel už šest let slavíme Velikonoce vprostřed války, letos se ale zdá, že lze dohlédnout na konec temného tunelu. Jsou tu nadějná znamení – na části syrského území se už tři týdny neválčí a již skutečnost, že stále nepadají bomby, je velmi úlevná. Další pozitivní známkou je přísun humanitárních zásilek, které jsou rozdíleny v těžko dostupných oblastech, kde žije čtyři a půl milionu lidí. **Syrské křesťanské společenství prožívá už pošesté Velikonoce poznamenané utrpením a křížem, jako dlouhotrvající pašije. Modleme se, aby také Sýrie došla ke slavnosti Zmrtvýchvstání po šesti letech Velkého pátku.**"*

Vyzývá z Damašku tamní apoštolský nuncius. Na křesťanské čtvrti syrského Aleppa ještě před rokem dopadaly bomby. O letošních velikonocích se ve zničeném a poloprázdném městě shromáždily stovky křesťanů, aby děkovaly Bohu, potvrzuje jezuita **o. Hassan Sahoui:**

*"Poprvé po pěti letech jsme vnímali krásnější, radostnější atmosféru. Byla tu patrná veliká naděje, také díky příměří. **Vnímám jsem, že se křesťané v modlitbách potřebovali vyznat ze svého vztahu k Pánu a všichni – skutečně všichni! – přišli do kostela.** Musím říci, že je hmatatelný život tohoto malého společenství, které se cítí povoláno Ježíšem Kristem,*

tvorí skutečnou komunitu věřících, kde jedni milují druhé a jsou si vědomi svého poslání být solí země. Pro mne je to něco velmi krásného, znamená naděje: Aleppo nezemřelo!"

30.3.2016

Papež: Bůh je větší než náš hřích

Přibližně 40 tisíc lidí se dnes dopoledne sešlo na Svatopetrském náměstí, aby se uprostřed Velikonočního oktávu účastnili generální audience. V úvodním biblickém čtení byl přednesen úryvek z jednapadesátého žalmu (v.3-4.11-12), tedy tzv. kajícího žalmu, ve kterém král David prosí o odpuštění za hřích. Dnešní katechezi zakončil papež etapu úvah o milosrdenství ve Starém zákoně a mimo jiné o zmíněném žalmu řekl:

*„Tato prosba se obrací k milosrdnému Bohu, aby se smiloval, pohnut láskou, velkou jako láska otce či matky, to znamená prokázal milost a projevil svoji přízeň laskavostí a porozuměním. Je to upřímná výzva k Bohu, Jedinému, kdo může osvobodit od hříchu. Užívá velmi plastických obrazů: zahlad', smyj, očist'. V této modlitbě se ukazuje pravá potřeba člověka: **jediná věc, kterou v životě opravdu potřebujeme, je odpuštění, abychom byli osvobozeni od zla a jeho smrtelných důsledků**. V životě bohužel častokrát zakoušíme tyto situace a především v nich se máme svěřovat milosrdenství. Bůh je větší než náš hřích, nezapomínejme na to, Bůh je větší než náš hřích. Bůh je větší než všechny hříchy, kterých jsme schopni se dopustit, a Jeho láska je oceánem, do něhož se můžeme vnořit beze strachu, že budeme pohlceni: **odpuštění znamená, že Bůh nás obdařuje jistotou, že nás nikdy neopustí. Jakkoli velké může být to, co si vyčítáme, On je vždycky ještě větší než všechno (srov. 1 Jan 3,20), protože Bůh je větší než náš hřích.**“*

30.3.2016

Ve vztahu k islámu je třeba překonat dvojí chybný přístup

Pákistán. Více než 200 osob bylo zadrženo a přes pět tisíc vyslýcháno po atentátu v Láhauru, který na velikonoční neděli stál život 73 lidí, z toho 31 dětí převážně z křesťanských rodin. Další 300 lidí bylo zraněno. Památku obětí uctily stovky křesťanů, ale také muslimů, kteří se shromáždili v parku, na místě činu, ke společnému modlitebnímu bdění. Hovoří **prof. Mobeen Shahíd**, předseda Sdružení pákistánských křesťanů v Itálii:

*„Přestože většina obětí jsou křesťané, nesmíme zapomínat, že na místě byly také muslimské rodiny a že zahynulo také několik muslimů. Přestože tedy šlo o v podstatě o útok proti křesťanům, týká se celého národa! **Země dnes bohužel doplácí na důsledky výchovy inspirované fanatismem v době boje proti mezinárodnímu komunismu ve válce proti sovětskému Rusku v Afgánistánu**. My křesťané bychom měli k těmto věcem přistupovat s hlubokou vírou, po příkladu Krista, který odpouští. Je tu však bohužel bolest rodin, které ztratily své děti.... Právě teď jsem se dozvěděl, že v nemocnici zemřelo další z hospitalizovaných dětí. Počet zabitých dětí se tedy odhaduje na 31. Pákistánský prezident a premiér v reakci na atentát uznali zásadní přínos náboženských menšin pro Pákistán a myslím, že nyní přišel okamžik, aby obnovili Federální ministerstvo pro náboženské menšiny. Bez Federálního ministra totiž nejen není možné tyto menšiny chránit, ale také dovolit, aby se rozvíjely a podílely se na rozvoji národa.“*

Papež František se ve svém apelu obracel také k autoritám. Jedním z problémů pákistánské vlády je účinně se postavit extrémismu. Také nechvalně proslulý zákon o rouhání je stále platný...

*„Premiér Nawaz Sharif se ve své večerní promluvě k národu vyjádřil rovněž ke **zneužívání zákona o rouhání**. To je pozitivní krok pro křesťany a další menšiny v Pákistánu. Ministerský předseda v projevu řekl, že „nebudeme akceptovat ilegální činy ve jménu Boha a Proroka“. Je*

to poprvé za poslední tři vlády, co jsme něco takového slyšeli, tedy to, že premiér upřesnil, že nelze akceptovat ilegálnost. Doufáme, že kromě obnovení Federálního ministerstva pro náboženské menšiny bude možné ustanovit také výbor, který by mohl uplatňovat konkrétní, reálná a efektivní opatření, která by snížila počet aplikací tohoto zákona, pokud by přímo nedosáhla jeho zrušení.“

říká prof. Mobeen Shahíd, předseda Sdružení pákistánských křesťanů v Itálii. Oběti atentátu nazývá „mučedníky víry“, protože - jak dodává - byli zavražděni proto, že jsou křesťané, jak to prohlásili talibanci.

Právě o fenoménu pákistánského terorismu hovoří pro náš rozhlas **Massimo Borghesi** z univerzity v Perugi:

*„Fenomén terorismu má v Pákistánu zvláštní charakter, velice vzdálený Islámskému státu. Je odpovědí na situaci, která se vytvořila v posledních desetiletí po válce s Afghánistánem, a má tvář tzv. talibanců. Jde o fundamentalistickou větev sunnitského islámu, která dnes stojí v opozici k politice prezidenta Sharifa, který se snaží otupovat hrany a vytvářet národní jednotu. Jde o velmi odvážný postoj, bohužel však slabý. Teroristický atentát, k němuž došlo v Láhauru na velikonoční neděli, je útokem na křesťany, ale také odpovědí na politiku současné vlády, ze strany těch, kdo si nepřejí proces integrace a preferují vyhrocení rozdílů a ústup menšin - křesťanů na prvním místě. Mnozí si nyní přejí, aby papež přisoudil teroristické činy jako je útok v Láhauru přímo islámu. Ve skutečnosti František nevyslovuje toto slovo nikoli z jakési opatrnosti, jakkoli by byla pochopitelná, ale z principu. **Většina muslimů na světě je totiž proti jakémukoliv násilí a přejí si pokojné soužití. Problémem je radikální islamismus, který má kořen v sunnitském wahnábismu, který nikoli náhodou šíří Saúdská Arábie, jeden z hlavních spojenců Západu.***

*Jak připomíná francouzský politolog Oliver Roy, v dnešní společnosti jsou rozšířeny dva přístupy k tématu islámu, které je třeba překonat. Jde jednak o perpektivu „kulturalismu“, podle níž zásadní nesourodost nutně vede ke střetu civilizací mezi Západem a islámem. Ale stejně tak je třeba překonat teorie (Third-Worldism), podle nichž za všechno nese vinu Západ a islamismus je pouze reakcí chudé a frustrované společnosti přistěhovalců. I když je pravdou, že tady - jak vysvětluje Roy - **jsme svědky islamizace radikalismu**, tedy zcela jiného procesu, než je ten, který vede talibance k útokům v Pákistánu. **V Evropě muslimové druhé generace často nacházejí v islamismu jakousi formu dekonstrukce světa, který nenávidí, protože je vylučuje.***

1.4.2016

Kardinál Schönborn: Tvrdé srdce mění pastýře ve vlky

„Když se zatvrdí srdce, mohou se pastýři měnit ve vlky a kardinálové v d'ábly“, citoval kardinál Christoph Schönborn učitelku církve, sv. Kateřinu Sienskou, při včerejším zahájení evropského Apoštolského kongresu milosrdenství v římském kostele sv. Ondřeje. „Řecký výraz *porosis* označuje odumírání tvrdnouceho mozolnatého orgánu“, vysvětloval vídeňský arcibiskup. **„Mít tvrdé srdce pak znamená oddálení od Boha a ztrátu vnímavosti vůči bližnímu, ztrátu lidství - jedním slovem, je to pohanství“**, dodal kardinál Schönborn s poukazem na Evropu, která se právě dnes ocitla v takové situaci: „Místo abychom na sebe brali alespoň část bídy chudých lidí, stavíme železnou oponu“. Tvrdost srdce se netýká jenom politiky a společnosti, nýbrž ohrožuje také kněze, poznamenal rakouský kardinál a vrátil se ke svým nedávným zkušenostem z cesty do iráckého Kurdistanu. Navštívil tam šest uprchlických táborů, kde žije také sto tisíc křesťanů prchajících před takzvaným Islámským státem.

Vídeňský arcibiskup jejich situaci popsal s užitím podobenství o proradných vinařích: „Co nám chce Ježíš říci tímto podobenstvím? Vyzývá nás k pomstě? Nikoli, Ježíš zde poukazuje na logiku tohoto světa, protože jinak by protirečil svým vlastním slovům z horského kázání“,

zdůraznil kardinál Schönborn: „Vylekal jsem se“, pokračoval, „**když někdejší americký prezident Bush ihned po útoku na newyorská Dvojčata volal po pomstě. Od muže, který se prohlašoval za křesťana, jsem očekával výzvu k pokání a obrácení, nikoli vyhlášení války.** Kudy se pak svět vydal?“, tázal se vídeňský arcibiskup. „Cestou válek v Iráku, Afghánistánu ... a **dnes zažíváme následky těchto tragických a zbytečných bojů. Křesťanští uprchlíci, které jsem potkal v Iráku, jsou důsledkem oné reakce na 11. září**“. Bůh nicméně nezvítězil nad nedostatkem našeho milosrdenství jinak, než přebytkem svého milosrdenství, uzavíral kardinál Schönborn. Sám Ježíš je totiž výkladem podobenství o proradných vinařích – nikoli slovy, nýbrž jednáním, protože odpovědí na jejich zlo byl dar jeho vlastního života. Oni zabili Syna a Syn se dal zabít za odpuštění jejich hříchů, zaznělo mimo jiné v úvodní meditaci evropského Kongresu milosrdenství, který včera začal v Římě.

Kardinál Müller: Protestantizace katolické církve nás s protestanty nesmíří

Velkým tématům vnitrocírkevní diskuse, ale i tématům oblíbeným v profánních médiích jako je homosexualita, přijímání pro rozvedené či celibát a kněžství žen, se věnuje kardinál Gerhard Ludwig Müller v nové knize rozhovorů, která v těchto dnech vyšla ve Španělsku (*Informe sobre la esperanza*, BAC, Madrid 2016) a vbrzku se objeví také v angličtině, francouzštině a v němčině. Název knihy „Raport o naději“ je parafrází slavného titulu kardinála Josepha Ratzingera z roku 1985 (Raport o víře, přeložená do češtiny jako „O víře dnes“, španělsky „Informe sobre la fe“). Rozhovor s prefektem Kongregace pro nauku víry, který je druhým nástupcem emeritního papeže v tomto úřadě a také vydavatelem jeho sebraných spisů, vedl Carlos Granados, ředitel madridského nakladatelství Biblioteca de Autores Cristianos.

Přinášíme vám několik ukázek. První se věnuje populárnímu výroku papeže Františka: **Kdo jsem já, abych soudil.** Kardinál Müller k tomu píše:

„Právě ti, kdo doposud nechovali pražádný respekt k učení církve, si berou do úst z kontextu vytrženou větu Svatého otce: „Kdo jsem já, abych soudil?“, aby hlásali překroucené ideje o sexuální morálce, obohacené o údajnou interpretaci „autentického“ papežova názoru v této věci.

Otázka homosexuality, od níž se odrážel dotaz položený Svatému otci, se objevuje jako teologické téma už v Bibli, jak ve Starém zákoně (srov. Gen 19; Dt 23,18nn; Lv 18, 22; 20,13; Sap 13-15) tak v Pavlových listech (srov. Řm 1,26nn; 1 Kor 6,9nn), jakkoli podmíněna historicitou Božího zjevení.“

Kardinál Müller přiznává, že jde o velice složitý problém v kontextu otázek, které se vynořily v posledních letech, nicméně pevně trvá na učení církve, které v základních rysech souzní s biblickými výroky. Jak dodává, tito lidé jsou povoláni k čistotě a křesťanské dokonalosti skrze sebeovládání. A jak stojí v Katechismu katolické církve, musejí být přijímáni „s úctou, soucitem a jemnocitem“ bez jakýchkoli náznaků nespravedlivé diskriminace (KKC 2358-9).

*„Kromě problému vyvolaného vytržením z kontextu citované věty papeže Františka, která měla být znamením úcty k důstojnosti člověka, se mi nicméně zdá zřejmé, že církev ve svém učitelském úřadu má schopnost morálně posuzovat jisté situace. Je nepochybnou pravdou, že Bůh je jediný soudce, který nás bude soudit na konci věků, a papež i biskupové mají povinnost předkládat **zjevená kritéria tohoto posledního soudu**, který se už dnes s předstihem ohlašuje v našem morálním svědomí.*

Církev vždy říkala „toto je pravé, toto je falešné“ a nikdo nemůže subjektivně interpretovat Boží přikázání, blahoslavenství, koncily, podle svých vlastních kritérií, zájmů nebo dokonce potřeb, jako by Bůh byl pouze kulisou jeho autonomie. Vztah mezi osobním svědomím a Bohem je konkrétní a reálný, osvěcovaný učení církve – a církev má právo a povinnost prohlašovat, že jisté učení je falešné, právě proto, že takové učení odvádí prosté lidi z cesty vedoucí k Bohu.

Počínaje francouzskou revolucí, přes následné liberální režimy a totalitní systémy 20.

století, **byla vždy cílem hlavních útoků křesťanská vize lidské existence a jejího osudu.** Pokud nebylo možné zdolat její rezistenci, **dovolilo se zachovat některé její prvky, ale nikoli křesťanství v jeho podstatě.** Výsledkem bylo, že křesťanství přestalo být kritériem veškeré skutečnosti a podporu dostávaly zmíněné subjektivistické pozice. Zakládají se na nové antropologii, nekřesťanské a relativistické, která odhlíží od konceptu pravdy. Dnešní člověk nepovažuje za nutné neustále žít s pochybami. Ba co více, tvrzení, že církev nemůže soudit osobní situace, se zakládá na falešné soteriologii, totiž na tom, že člověk je svým vlastním spasitelem a vykupitelem.

Když se křesťanská antropologie podřídí takto brutálnímu redukcionismu, výklad skutečnosti, který na ni navazuje, přebírá pouze prvky, které jsou zajímavé nebo výhodné pro jednotlivce: například některé prvky z podobenství, některá Kristova benevolentní gesta nebo ty pasáže, které Ježíše představují jako prostého sociálně smýšlejícího proroka nebo učitele lidství. Naopak dochází k cenzuře Pána dějin, Božího Syna, který vybízí k obrácení, nebo Syna člověka, který přijde soudit živé i mrtvé. **Toto „tolerované křesťanství“ se ve skutečnosti vyprazdňuje, vzdává svého poselství a zapomíná, že vztah ke Kristu není možný bez osobního obrácení.“**

Dalším tématem, kterého se dotýká kardinál Müller, je **protestantizace církve.** Je to problematika vysoce aktuální vzhledem k letošnímu výročí reformace a oslavám s ním spojeným:

*„Striktně vzato, my katolíci, nemáme žádný důvod oslavovat 31. října 1517, totiž datum považované za počátek reformace, která vedla k rozbití západního křesťanstva. Pokud jsme přesvědčeni, že Boží zjevení se integrálně a v nezměněné podobě zachovalo v Písmu a v tradici, v učení víry, ve svátostech, v hierarchickém uspořádání církve na základě božského práva, založeného na svátosti kněžství, **nemůžeme přistoupit na to, že by existovaly dostatečné důvody k oddělení od církve.***

*Členové protestantských církevních komunit pohlízejí na tuto událost jinou optikou, jelikož ji považují za vhodný moment k oslavě znovuoobjevení „čistého Božího slova“, které považují za znetvořené během dějin tradicemi pouze lidskými. Protestantští reformátoři před pěti sty lety dospěli k závěru, že někteří církevní hierarchové jsou nejen morálně zkažení, ale že také překroutili evangelium, a v důsledku toho zablokovali cestu věřících k Ježíši Kristu. **Aby ospravedlnili své oddělení, obvinili papeže, jakožto údajnou hlavu tohoto systému, že je Antikrist.***

Jak dnes vést realistickým způsobem ekumenický dialog s evangelickými komunitami? Teolog Karl-Heinz Menke má pravdu, když trvá na tom, že relativizace pravdy a nekritické přejímání moderních ideologií jsou hlavní překážkou na cestě k jednotě v pravdě.

V tomto smyslu nás jakási protestantizace katolické církve vycházející ze světské vize bez odkazu k transcenci nejen nemůže smířit s protestanty, ale nemůže nám ani umožňovat setkání s tajemstvím Krista, protože v Něk je správcem nadpřirozeného zjevení, k němuž jsme vázáni naprostou poslušností intelektu i vůle (srov. Dei Verbum, 5).

Myslím, že katolické principy ekumenismu, tak jak byly předloženy a rozvedeny v dekretu II. vatikánského koncilu, jsou stále plně platné (srov. Unitatis redintegratio, 2-4). Na druhé straně jsem přesvědčen, že dokument Kongregace pro nauku víry Dominus Iesus, ze Svatého roku 2000, mnohými nepochopený a dalšími nespravedlivě odmítaný, je bezpochyby Magna charta proti kristologickému a eklesiologickému relativismu dnešní doby mnoha zmatků.“

1.4.2016

Italští biskupové potvrdili zázrak relikvií ze svaté Koruny

Itálie. Po úředním potvrzení biskupů severoitalských měst Andria a Bergamo je možné mluvit o zázracích, které o letošních Velikonocích nastaly v souvislosti s relikviemi Kristovy trnové koruny, uchovávané v tamních katedrálách. Zatímco **svatý trn v bergamské obci San**

Giovanni Bianco rozkvétá malými rudými květy, relikvie uctívaná v Andrii krvácí. K těmto jevům dochází v dějinách opakovaně – vždy, když Velký pátek připadá na 25. března, tedy slavnost Zvěstování Páně. Zázrak v obou případech prověřila nestranná komise, povolána diecézními biskupy. Dodejme, že příště připadne Velký pátek na 25. března teprve v roce 2157.

1.4.2016

S někdejší pornohvězdou o závažné zodpovědnosti otců

Internetový deník *La Bussolla quotidiana* přináší obsáhlý rozhovor s někdejším slavným protagonistou pornofilmů a symbolem severoamerického gayovského světa, Josephem Sciambrou, který je dnes bloggerem a autorem knihy pod titulem „Pohlčen ďáblem“. Vypráví obsáhle o svých osobních osudech, včetně konverze, a dále o možnostech takzvané „reparativní terapie homosexuality“, která ovšem vyžaduje poctivost vůči sobě samému, druhým i Bohu, a o podvodu na osobách LGTB, kterým je hlasité domáhání se domnělých práv. „Je nutné si uvědomit“, říká Sciambra, „že je to boj politický a lidé s homosexuálními tendencemi jsou do něj vhnáni s cílem zničit rodinu“.

Pozoruhodná je poslední část dlouhého textu, ve které někdejší mužská pornohvězda odpovídá na otázku, kde začít boj s ideologií genderu a pornografií. „Rozhodně v rodině“, prohlašuje Joseph Sciambra. **„Otcové musí být opravdovými otci, protože všichni lidé s homosexuálními sklony, které jsem potkal, měli problémy s otcem anebo dospělou mužskou figurou.** Muži proto na sebe musí brát své otcovské povinnosti velmi zodpovědně, být ctnostným vzorem a chovat se mužně ke své ženě. Vůči dětem by měli jednat silně a rozhodně, ale zároveň je skutečně milovat. **Pokud totiž nebudeš pravým otcem svého dítěte, mnozí jiní mužové se budou snažit zaujmout tvé místo“.**